

EDITORIAL

En els darrers anys no han fet sinó augmentar les exigències que la societat demanda dels treballadors i treballadores de l'ensenyament. Als mestres se'ls demana que ensenyin matemàtiques, música, ciències socials, etc; també que s'interessin per l'equilibri psicològic de l'alumne, pel desenvolupament del seu sentit crític, la seva formació cívica i moral, que atenguin l'educació multilingüe, l'educació multicultural, l'educació vial, etc. (no parlem ja de les inevitables tasques administratives). A més de tot això, encara han d'atendre la problemàtica social que afecta als seus alumnes; el problema de l'atur que envolta a bona part de les seves famílies; la marginació social que hi ha a certes barriades; la problemàtica de la droga. Aquestes preocupacions, entre d'altres, afecten la tasca docent de tal manera que els ensenyants han de fer, també, a vegades de "pares" i d'altres d'assistents socials.

Als ensenyants, en definitiva, se'ls demana que atenguin l'educació de tots els aspectes de la personalitat humana susceptibles de ser perfeccionats i, a més a més, que, quan sigui necessari, facin també de "pares" i d'assistents socials. Tot això, naturalment, ho han de fer amb mesura i equilibri per tal d'aconseguir el desenvolupament d'una personalitat integrada dels nins i les nines.

És clar que per poder realitzar aquesta tasca utòpica faria falta que el mestre fos un superhome exemplar, un humanista de saber il·limitat. Algú capaç de reunir totes les qualitats considerades positives i d'excloure aquelles considerades negatives.

La societat demanda de l'educació i dels ensenyants que afrontin tots els problemes socials pendents. Aquesta projecció desmesurada d'exigències fa que, siguin quines siguin les actuacions pràctiques, aquestes sempre podran ser criticades, sempre seran incompletes, plenes de mancances. Davant aquesta situació, els docents sovint ens sentim sols, desprotegits i engoixats.

Es fa una valoració global de caràcter negatiu sobre l'ensenyança i el treball dels docents. Aquesta crítica generalitzada afecta negativament l'autoconcepte de les persones implicades, i també la qualitat mateixa de l'ensenyança.

No podem, per tant, seguir acceptant el supòsit que l'educació millorarà sobre la base de la crítica generalitzada que, posant als professors sota sospita, no fa sinó fomentar la seva desmoralització. La crítica ha d'anar acompanyada de propostes alternatives i dels mitjans adients per a la seva realització.

El gran problema que es planteja és el de la qualitat de l'ensenyança. Sortosament, ja és una realitat aquell somni de fa unes dècades de l'escolarització plena de la població en edat entre 6 i 14 anys. Els centres escolars que atenen aquests alumnes tenen capacitat de proporcionar un lloc per a tots ells a les seves aules. Però, immediatament hom es pot demanar si es disposa també dels recursos humans i econòmics per poder fer front a la quantitat de problemes que paral·lelament han arribat a les escoles.

Després d'un esforç quantitatiu important i innegable, que aspirava a ampliar la infraestructura del sistema, ara es tracta de consolidar i omplir de qualitat uns sistemes educatius que, per raons demogràfiques, ja no creixeran més. S'han de renovar les metes del nostre sistema educatiu a la recerca de nous ideals, més adaptats al context social canviant i d'un servei de major qualitat; objectiu aquest que serà impossible d'assolir amb l'actual política de retalls pressupostaris i de reducció dels efectius humans.

Per això, també, reivindicam la transferència de competències en matèria educativa. És impossible una resposta ràpida i precisa a les noves demandes socials amb antics sistemes centralitzats, organitzats sobre models napoleònics. L'organització i la gestió autònoma de l'educació, que atengui les característiques culturals pròpies del nostre país i els problemes educatius particulars i canviant, apareix com a única solució. Cal, però, començar a preparar "el dia després". És necessari que tots els sectors implicats i tots els membres de la comunitat educativa estiguem a punt per tal que, quan es produxi la transferència de competències, es pugui començar a actuar d'acord amb el nou model de gestió i organització autònomes.

És necessari que els ensenyants, per la nostra part, recuperem el propi orgull i l'autoestima personal i professional. Hem de reivindicar el valor i la importància de la nostra feina front a la ideologia dominant en la societat postmoderna que es desenten de la transmissió de qualsevol valor i que, mancada de metes col·lectives, no ofereix a la gent jove més models d'identificació que el del jove emprenedor, ple d'energia i d'estètica implacable, perseguidor tenaç del poder i dels diners. S'imposa un esforç col·lectiu per fer front a la crisi de la nostra professió i per recuperar l'orgull d'un treball imprescindible.

Aquest ha estat l'objectiu de la **CAMPANYA DE REVALORITZACIÓ SOCIAL DEL TREBALL DOCENT** organitzada per l'Associació Educativa de les Illes (A.E.I.); objectiu compartit per l'STEI i al qual dedicam el present monogràfic de *PISSARRA*. □